

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ.ਜੇ.

ਮਹਾਰਾਜਾ ਸਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਮਾਲਵਿੰਦਰ ਬਹਾਦਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 39.

ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XIII) ਐਸ. 32-ਐਫਐਫ ਅਤੇ 32-ਕੇ-ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਅਤੇ 'ਨਿਪਟਾਰਾ'- ਦਾ ਮਤਲਬ - ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਮਕਸਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ-ਕੀ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਬਣਦਾ ਹੈ- ਬਗੀਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਆਦਿ, - ਕੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਆਦਿ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ- ਐਸ. 32-ਐਮ-ਸਕੇਪ ਦਾ-ਕੀ ਐਸ. 32-ਕੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਹੈ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਆਰਟੀਕਲ 362-ਇੱਕ ਨੇਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਰੰਟੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ- ਦੀ ਹੱਦ- ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਯਮ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਦੀ ਵੰਡ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਚੁਣਨ ਜਾਂ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਲਾਅ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ' ਜਾਂ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ'। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ', ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਾਂ ਵੰਡਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਪਟਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਨਿਪਟ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ 1956 ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਰਮੀਨਸ ਐਡ ਕਿਊਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਣਕਿਆਸੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੋਟਾਂ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(vi) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32 ਬੀ ਵਿੱਚ - ਗੈਰ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੂਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ ਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਚੁਣੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਧਾਰਾ 32-K ਵਿੱਚ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 32-ਏ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 362 ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੁੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਾਰੰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਗਾਰੰਟੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। "ਉਚਿਤ ਸੰਦਰਭ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ਾਇਦੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ। ਨੇਮ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਾਰੰਟੀ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ 'ਉਨ੍ਹਾਂ' ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ' ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਠ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨਾਲ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਤ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ

ਦਾ ਦਫਤਰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, "ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਸਰਕਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਜਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਜਿਤ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ"।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਕੋਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੂਖਮ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ. ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੋਮੇਡੋ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰ ਲਈ ਸਰਵਜਨਕ ਪ੍ਰੋ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਜੋੜਨਾ"। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਯਤ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਯੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

27 ਮਾਰਚ 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ 9 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਡੀ. ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਦੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਬੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਏ.ਐਮ. ਸੂਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਮੇਰੇ 27 ਮਾਰਚ, 1962 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕੇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 15 ਅਗਸਤ 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਭਾ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਸ਼ਾਸਕ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਘ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਨੇਮ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 12(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, "ਹਰੇਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਉਸ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ (ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ) ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ, ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜਪ੍ਰਮੁਖ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਉੱਤੇ " ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਿੰਡ ਅਲਹੋਰਾਂ, ਤਹਿਸੀਲ ਨਾਭਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ 254 ਵਿੱਖੇ ਅਤੇ 4 ਬਿਸਵੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਏ' ਦੁਆਰਾ)। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13) 4 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ।

ਇਹ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਸਫੋਟਕ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਿੱਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤੀ ਸੁਧਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਝ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਤੋਂ 32-ਐਨ ਨੂੰ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਨ ਐਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੈਪਟਰ 4-ਬੀ ਜੋ ਕਿ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਪੀ, ਜੋ ਕਿ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਛੂਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਬਿਆਨ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕਰਤੱਵ ਧਾਰਾ 32-ਜੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-ਜੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ, ਢਾਂਚੇ, ਟਿਊਬਵੈੱਲ ਜਾਂ ਫਸਲ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਦੇਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ। ਇੱਕ ਅਲਾਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 4, ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਤੋਂ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਗ੍ਰਾਂਟ, ਸਨਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸਾਧਨ, ਸਮਝੌਤੇ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਸੰਗਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5, 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਚੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁੱਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਨਿੱਜੀ ਖੇਤੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਐਕਟ 8) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੁਆਰਾ)।

ਅਧਿਆਇ 3 ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 4 ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ

ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅਧਿਆਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚੈਪਟਰ 4-ਏ ਨੂੰ 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੇਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਹੈ। ਰਿਟਰਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਫਾਈਲ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਜਾਂ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀਬੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਪਟਵਾਰ ਸਰਕਲ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਢੰਗ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦਸ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਸੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਏਜੰਸੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੁੱਲ ਰਕਬੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਛੋਟ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਛੱਤ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਪੀ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਰੇ, ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਰਾਫਟ ਸਟੇਟਮੈਂਟ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਛੋਟ ਬਾਰੇ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਤਿਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਈ, ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ, ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਣਗੇ।

ਧਾਰਾ 32-ਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਯਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ, 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ

ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਸੁਭਾਅ' ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ, ਵੰਡਣਾ ਜਾਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਚੁਣਨ ਜਾਂ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਲਾਅ ਦੁਆਰਾ 'ਤਬਾਦਲਾ' ਜਾਂ 'ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਜੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-H ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਕਦ ਜਾਂ ਬਾਂਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-J ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-E ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

"32-K. ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ।-

(1) ਧਾਰਾ 32-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ

(i) ਬਗੀਚੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਖੇਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ;

(ii) ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ;

(iii) ਖੰਡ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਗੰਨੇ ਦੇ ਫਾਰਮ;

(iv) ਕੁਸਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮ ਜੋ ਕੰਪੈਕਟ ਬਲਾਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ;

(v) ਸਹਿਕਾਰੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ; ਬਸ਼ਰਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ

(vi) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗ ਲਗਾਏਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ 10 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਖੇਤਰ।

(2) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦੁਆਰਾ, ਬਾਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਗ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 32-L ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਭਵਿੱਖੀ ਗ੍ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 52 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 126-LR-57/1611, ਮਿਤੀ 21 ਮਾਰਚ 1958 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਕੰਪੈਕਟ ਖੇਤਰਾਂ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਜਾਂ ਗੰਨਾ ਪਾਲਣ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਖੰਡ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ

ਵਾਲੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(i) (ii) ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 2.00 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਰਚ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਲਈ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਡੇਅਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਸ਼ੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1959 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1960 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ।

ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਮੌਕੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਢੁਕਵਾਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਦਸੰਬਰ, 1958 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਰਚ, 1960 ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1955 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਛੋਟ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਧਿਆਏ 4-ਏ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਛੋਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਲਈ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(i) (ii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਲਾਹ ਭੇਜੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਜੇ ਤੱਕ, ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਅਜੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਹੇਠ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੂਜਾ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਉਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਬਿਆਨ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਏ 4-ਏ, ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ 1956 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15, ਪਰ ਇਹ ਛੋਟ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਫਾਰਮ ਬਣਾ ਕੇ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਲਾਗੂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਜੋ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਨਹੀਂ

ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਨੂੰ ਗਲਤ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਹ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ', ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਾਂ ਵੰਡਣ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇੱਕ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਇੱਕ ਬੰਦੋਬਸਤ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਉਤਪਤੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਉਤਪੱਤੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਾਕੰਸ਼ 'ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹੋਰ ਸੁਭਾਅ' ਉਸ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਵਿਚਾਰ' ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਡਿਸ-ਪੋਨੇਰੇ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗੇਤਰ 'ਡਿਸ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦੂਰ ਜਾਂ ਪਾਸੇ ਅਤੇ 'ਪੋਨੇਰੇ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਵਿਵਹਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪੂਰਵ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ 'ਸੁਭਾਅ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956, ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਬਗੀਚਿਆਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) (i) ਤੋਂ (iv) ਤੱਕ। ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਏ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਵਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਹੱਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀਮਾ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ, ਆਦਿ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਲਕ ਦਾ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਧਾਰਾ 32-ਏ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਦਰਮਿਆਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਨਿਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਐਕਟ ਦੇ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਛੋਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾ ਕੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 32-K ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟੇ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਅੰਤਰਾਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ

ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਾਲ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਗ ਜਾਂ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਲਚਕਤਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੁਇਟੀ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਗੀਚਿਆਂ, ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਟਰਮੀਨਸ ਐਡ ਕਿਊਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ' [ਸਸੇਕਸ ਪੀਰੇਜ਼ ਕੇਸ (1)] ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਾਲਮੇਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, (ਮੈਕਸਵੈਲ, 11 ਵੀਂ ਐਡੀ. ਪੀ. 51 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ)। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਠ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨਾਲ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਤ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਹੈ, "ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ" [(ਮੈਗਡੇਲਨ ਕਾਲਜ ਕੇਸ (2))। ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, "ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰਕੂਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਸਦੀ ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ" (ਪੀ. 109, 11 ਵੀਂ ਐਡ.)।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੋਟਾਂ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ(1) (vi) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ (ਦੂਜੀ ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1956, ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਗੀਚਾ ਲਗਾਓ ਜੇ ਕਿ 10 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ" ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ ਬਾਗ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (i) ਤੋਂ (v) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ

ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਚੈਪਟਰ 4-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ, ਡੇਅਰੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਪਾਲਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਗੈਰ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਫਾਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਖੇਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1) (i) ਤੋਂ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੂਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਬੇੜੇ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਬਾਗ ਬਣਾ ਕੇ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਐਕਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੇਸਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਅਵਧੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਖੇਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਮੀ-ਮਾਲਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1) (i) ਤੋਂ (iv) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਰੂਣ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਤਹਿਤ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਡੇਅਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਗ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ, ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਕੁੱਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ 30 ਅਗਸਤ, 1958 ਹੈ। ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ

ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ 'ਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 32-ਐਫਐਫ ਦੇ ਤਹਿਤ 21 ਅਗਸਤ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਪਟਾਰਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਮਾਲਕ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਤ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ, ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਕੇ, ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਕੋਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰੋ ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ, ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਢ ਅਤੇ ਚੋਰੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੋਮੇਡੋ, ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਜੋੜਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰ ਲਈ ਜੀਵਨ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰੋ ਬੇਨੇ ਪਬਲਿਕੋ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਇਰਾਦਾ" (ਹੇਡਨ ਦਾ ਕੇਸ (3))। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਈ ਸਹਾਇਕ ਤੇਪਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਕੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, 1956 ਦੇ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਰਾਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-K(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦਾ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਣ ਲਈ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਬਗੀਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸਖ਼ਤ ਜਾਂ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਉਸਾਰੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਲਚਕਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਮੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(i) ਤੋਂ (iv) ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੱਤ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ

ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਟਵਾਰ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਬੀਬੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਧਾਰਾ 32-ਬੀਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਠਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਮ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਰਫ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਅਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਛਤ ਖੇਤਰ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਬੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਚੁਣੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ, ਅਰਥਾਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-M ਧਾਰਾ 32-K ਵਿੱਚ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਗਲੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 32-M ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32-ਐਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਬੀ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਿਟਰਨ ਇਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਫਾਰਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ 21 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਛੋਟਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਮਿਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਿਤੀ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ ਰਿਟਰਨ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 4-ਏ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1) (1) ਤੋਂ (iv) ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਗਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਰਮਾਂ, ਗੰਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 261 ਅਤੇ 365 ਵਿੱਚ 27 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 261 ਆਫ

1961 (ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ), ਅਤੇ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਖੇਸਲਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, 1961 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 365 ਵਿਚ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਅਧੀਨ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਏ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ(1)(iv) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, "ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫਾਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਪੈਕਟ ਬਲਾਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਰੀ ਨਿਵੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।" ਵਾਂਚੂ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-
“ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਫਾਰਮ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 32-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਛੱਤ

(1) 8 E.R 1034 (H.L)

(2) (1616) 11 Rep. 71B: 77 . E.R 1235 (1242)

(3) Co. Rep. 72: E.R 637

ਸੀਮਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।